

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M. V.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři, s.r.o. , se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2011, čj. OAM-328/ZA-ZA06-ZA14-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění :

Žalobce se domáhal včasnou žalobou přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V žalobě namítal porušení ustanovení §§ 4, 50 a 68 správního řádu s tím, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) i udělení doplňkové ochrany dle § 14b) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak žalobce odkazoval na znění ust. § 12 zákona o azylu s tím, že je ve vlasti pronásledován za dřívější uplatňování politických práv a svobod a má odůvodněný strach

z pronásledování, poukázal na znění ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu s tím, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce se domnívá, že hrozba pronásledování jeho osoby, včetně újmy, která mu hrozí, může v případě návratu do Gruzie vyústit ve vážnou újmu na zdraví, jelikož již byl v minulosti unesen a zbit jeho mladší syn, stejně tak jako byl vykraden a vypálen jeho byt. Jeho bezpečnost v Gruzii by tak nebyla zaručena ani přestěhováním v rámci země, ze strany pronásledovatelů byl kontaktován dokonce i v České republice. Již v minulosti mu bylo vyhrožováno, že jeho rodina bude trpět, po návratu by byl jistě pronásledován a fyzicky napadán, je přesvědčen, že uvedené skutečnosti odůvodňují jak udělení azylu, tak i doplňkové ochrany. Protože byla v azylovém řízení porušena ustanovení, která řízení upravují, došlo i k vadám řízení, majícím za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí. Dle ust. § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky, uvedenými v § 2 téhož. Žalovaný má tak ze zákona povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti, těmito se zabývat a beze zbytku se s nimi vypořádat. Žalovaný však dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, čímž porušil zásadu materiální pravdy. Dále pak žaloba poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, dle něhož „postačí, pokud žadatel o udělení azylu své pronásledování prokáže vlastní věrohodnou výpovědí. Pochybuje-li správní orgán o její věrohodnosti, je na něm, aby zajistil důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvrátí či zpochybní“. Žalobce prokázal v řízení svou věrohodnou výpovědí pronásledování ze strany soukromých osob, správní orgán se však zabýval pouze listinami a zprávami, které se týkají celkového stavu lidských práv v Gruzii a prohlášením prezidenta Saakašviliho, aniž by tvrzení žalobce o cit. pronásledování jakkoliv vyvrátil. Žalovaný pak ovšem ani nezajistil dostatečné informace o dodržování lidských práv v Gruzii, uvádí sice výčet zpráv, kterými se při svém hodnocení zabýval, v odůvodnění rozhodnutí však pouze odkázal na cit. prohlášení prezidenta a žalobce pak odkázal na příslušné orgány Gruzie a možnost je kontaktovat, policii, případně generální inspekční službu. To, zda tyto orgány dodržují základní lidská práva však již nezkoumal. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán podal k žalobě písemné vyjádření dne 4. dubna 2012, uvedl, že oprávněnost žalobcových námitek popírá, odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a samotné vydané rozhodnutí žalovaného. Žalovaný dále trvá na správnosti svého rozhodnutí, neboť byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech. Správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady i objektivní informace pro své rozhodnutí. Po posouzení věci ovšem žalovaný nedospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce žádal v České republice opakovaně o mezinárodní

ochranu, protože jeho blíže neurčení nepřátelé v Gruzii napadli jeho rodinu, v případě návratu se obává zabití. V průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl žalobce, že vlast opustil kvůli pracovní příležitosti a o mezinárodní ochranu požádala pro vyhrožování smrtí, poté co byl oloupen a fyzicky napaden, požadovali po něm jeho společníci své investované prostředky a náhradu ušlého zisku. S pomocí přítele se mu podařilo získat pracovní vízum a odcestovat do ČR. Žádost byla posouzena jako zjevně nedůvodná, dne 27. 4. 2010 byla zamítnuta, krajský soud pak rozhodnutím sp. zn. 56 Az 111/2010 zamítl žalobu a Nejvyšší správní soud pak odmítl podanou kasační stížnost. Druhá žádost žalobce se žalovanému jeví jako účelová se snahou jakkoli oddálit vycestování z ČR, nyní uváděné skutečnost by musely být žalobci známy již při prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany a nic mu tak nebránilo tyto uvést. Správní orgán využil předchozích podkladů, ale zaopatřil si i aktuální. Ve svém rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jak k námitce účasti žalobce v bojích v Abcházii v r. 1992, tak k informacím od jeho sestry, i když je patrné, že takové informace měl i v době předešlé a žalovanému je nesdělil. Jsou proto považovány za účelové, s cílem dodat větší azylovou relevantnost nově žádosti, žalovaný však znovu zdůrazňuje, že je s ohledem na popsanou situaci přesvědčen, že žalobce sleduje toliko legalizaci zdejšího pobytu a odkazuje na zákon o pobytu cizinců, ale i rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 187/2004 z 24. 2. 2005, kde se mj. uvádí, že azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona či z takového mají důvodný strach. Je pak patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR či získat zde pracovní povolení. Dále správní orgán odkazuje na taxativnost výčtu důvodů pro udělení azylu na základě ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, což znamená, že jim žádné jiné nelze podřadit, žalobce uváděl, že mu v případě návratu do vlasti hrozí smrt, v ohrožení byla celá jeho rodina. Žádné důkazy na podporu svých tvrzení nedoložil, uvedl, že syn vycestoval do Číny a zbytek rodiny žije u kamaráda v Ázerbájdžánu. Ani v jednom případě konfliktu se však rodina neobrátila s žádostí o pomoc na policii či jiné kompetentní orgány, nepřáteli žalobce byli jeho bývalí společníci v podnikání, kteří požadovali navrácení investované částky a předpokládaného zisku. Manželka žalobce se sice měla po napadení mladšího syna obrátit na policii se stížností, ale kvůli výhrůžkám bratra jednoho z nepřátel žalobce, který je policistou v Rustavě, tuto stáhla. Na orgány inspekce, které by mohly prošetřit toto zastrašování se již ale neobrátila, k vykradení a vypálení bytu pak žalobce sdělil, že hasiči příhodu jistě budou mít zaznamenanou, policii ale kontaktují jen v podezřelých případech, manželka sama tak neučinila. Žalovaný dospěl po posouzení věci k závěru, že žalobce ani rodina nebyli azylově relevantně pronásledováni, žalobce má potíže s lidmi, kteří od něho požadují určité peněžité plnění, vůči jejich jednání se on sám nikdy nepokusil bránit pomocí právních nástrojů, které poskytuje právní řád Gruzie. Za prosazování práva nese odpovědnost tamní ministerstvo vnitra, které řídí policii. Generální prokuratura odpovídá za vyšetřování obvinění z mučení a špatného zacházení a jakákoliv osoba, jejíž práva byla porušena, může zahájit občanskoprávní řízení proti pachateli. Generální inspekční služba pak odpovídá za vyšetřování podezření z porušování povinnosti

policejními příslušníky, přezkum stížností občanů podávaných prostřednictvím poradenské linky MV či veřejného obhájce a od hlavního oddělení útvaru pro lidská práva a monitoring MV. Existuje tak celá škála možností, jak problémům, které žalobce popsal, čelit. Podstata jeho tvrzení je obdobná, jeho žádost proto je považována za účelovou, jak podáno výše. Neúspěšným žadatelům o azyl v zahraničí v Gruzii po návratu žádný postih nehrozí. Vzhledem k tomu, že žalobce se o pomoc ve vlasti nikam neobrátil, odkazuje žalovaný na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 8/2003 ze dne 11. 3. 2004, které takovou žádost před vycestováním z vlasti předpokládá. K udělení doplňkové ochrany, resp. k jejímu neudělení pak žalovaný uvedl, že z aktuálních podkladů o zemi původu nelze seznat, že by žalobci hrozila jakákoliv konkrétní vážná azylově relevantní újma, proti výhrůžkám „nepřátel“ má možnost podat trestní oznámení i jiné právní prostředky obrany. Žalobce popsal, že i zde ho kontaktovali nějací Čečenci, domníval se, že je poslali jeho nepřátelé, ani zde však nevyužil možnost kontaktovat policii, přestože zde v té době pobýval legálně jako žadatel o azyl. S odkazem na zprávy o situaci v zemi původu žalovaný rozebral ve svém vyjádření, proč dospěl k závěru, že žalobci nehrozí žádný azylově relevantní trest či další problémy a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud nařídil jednání ve věci na den 24. 9. 2012, konstatoval, že žalobce se k jednání nemohl dostavit, protože mu nebylo možné doručit obsílku do PoS a se svým právním zástupcem se nekontaktoval. Stejná situace nastala dne 19. 11. 2012, žalobci se nepodařilo doručit zásilku ani na adresu, kterou uvedl jako místo svého přechodného pobytu žalovanému, a soud proto projednal věc v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalobce navrhl, aby soud vyžádal aktuální zprávu o vývoji situace v Gruzii a tamních možnostech ochrany občanů za účelem zvážení případného udělení doplňkové ochrany, obavy žalobce dosud nebyly dostatečně vyvráceny. Jednání soukromých osob navazuje na žalobcovo politické angažmá – účast ve válečném konfliktu v dřívějších letech a stát by mu nebyl schopen poskytnout dostatečnou ochranu. Žalobce proto na původním návrhu setrvává.

Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na přítomnost právního zástupce žalobce, žádná další adresa případného pobytu žalobce není známa. Sám žalobce uváděl, že se do vlasti v případě zklidnění situace může vrátit, žádání dalších podkladů tak považuje žalovaný za nadbytečné. Na zdejším území žalobce pobývá od r. 2008, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v r. 2010. Odkazuje na konflikt z r. 1992, ale prakticky ani neřekl, jací lidé k sestře přišli, takové sdělení nemá azylově relevantní dikci. Sám žalobce pak vypověděl, že si chce legalizovat zdejší pobyt, ve vlasti pracoval jako profesionální hasič a žádný problém se státním orgánem nesděloval. I kdyby měl vážnější problémy, v zemi původu existuje dostatek institucí, na které se lze v uvedeném případě obrátit. Žalobce musí v případě úpravy zdejšího pobytu využít instituty zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 11. 2011, uvedl, že je narozen 28. 9. 1966, je státní

občan Gruzie, téže národnosti, ženatý. V zemi původu žije jeho otec a sestra, syn pobývá v Číně a manželka se dvěma dětmi je v Ázerbájdžánu. Do května 2008 pobýval v Gruzii, kam se pak v prosinci 2009 na měsíc vrátil. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu konal v letech 1985 – 1987. Má středoškolské vzdělání, pracoval jako elektrikář a 13 roků jako hasič. Z Gruzie opět odjel v lednu 2010, hrozilo mu tam nebezpečí, které popsal v prvním řízení. Na začátku r. 2011 byl unesen jeho syn L., na policii mu řekli, že musí dva až tři dny počkat, syn se vrátil třetí den zbitý, žena ho odvezla do nemocnice a podala žalobu na policii, ovšem přijel člověk, který jí vyhrožoval, aby žalobu stáhla. Syn po měsíci odjel s kamarádem do Číny, kde měl slíbenou práci. Byt manželky byl vykraden a zapálen, rodina se proto schovává v Ázerbájdžánu. Sestra žalobci sdělila, že je veden jako zrádce, protože se v r. 1992 účastnil války v Abcházii a spolupracoval tak s Rusy. Ve správním spisu se dále nachází rozhodnutí o vyhoštění na 3 roky, žalobce byl v ČR trestně stíhán za krádež. Dne 11. 11. 2011 s ním byl proveden pohovor, v jehož rámci žalobce uvedl, že do ČR přijel na pracovní vízum, vše souvisí s jeho problémem, asi 10 dní po odjezdu syna došlo k vypálení bytu, nikdo nebyl doma. Měsíc před synovým únosem ho kontaktovali nepřátelé zde, byli to asi Čečenci, prostě kriminální sféra. V r. 1992 působil při konfliktu v Abcházii na straně Gruzie, hledali ho nějakí lidé a sdělili to sestře. Do Číny by rád odjel i druhý syn, manželka s dcerou by tak mohly žít v Gruzii na vesnici u rodičů či bratra, žalobce si myslí, že jim by nikdo jako ženám neublížil. Sám má již z popsaných problémů neurózu a srdeční obtíže, jak o tom stále přemýšlí. K lékaři nechodí, Validol mu posílá kamarád z Gruzie. Žalobce byl seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu. Z protokolu dřívější žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany plyne, že nepřáteli, kteří měli žalobci vyhrožovat, byli jeho bývalí společníci v podnikání, kteří žádali navrácení investované částky a předpokládaného zisku.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní

ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po projednání a přezkoumání věci konstatoval, že žalobcem namítané skutečnosti, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany, nejsou azylově relevantní. Rovněž musí konstatovat, že správní orgán se ve svém rozhodnutí ze dne 22. 12. 2011 dostatečně zabýval vším, co žalobce v průběhu správního řízení sdělil. Soud zdůrazňuje, že žalobcem uváděné hrozby a výhrůžky jsou velmi vágní, žalobce nepopsal žádnou zcela konkrétní situaci a jeho výpověď měla v tomto směru

naprosto neurčitý charakter. Jeho informace o tom, že mu nyní sestra sdělila, že ho hledají, protože byl účasten bojů v Abcházii v r. 1992 je nevěrohodná, neboť pokud žil vcelku bez problémů od té doby v Gruzii a jistě se nikde neskrýval, je zcela nepravděpodobné, že by ho po dvaceti letech začali v této souvislosti shánět „nějací lidé“. Stejně neurčitě se žalobce vyslovil o „zřejmě Čečencích“, kteří ho našli v České republice a chtěli, aby se vrátil. O svých bývalých společnících v podnikání žalobce hovoří jako o svých nepřátelích, kteří po něm žádají vrácení vložených částek, jejich výhrůžek se obává i pro případ návratu, uvedl, že mu hrozí zabití. Soud však zdůrazňuje, že zákon o azylu obsahuje několik možností udělení mezinárodní ochrany, a to buď formou azylu, či doplňkové ochrany, vždy však musí být naplněny podmínky jednotlivých ustanovení. Tato ustanovení soud výše uvedl, proto již pouze znovu zdůrazňuje, že pod ust. § 12 písm. a) zákona o azylu je možné podřadit žadatele, u něhož je zřejmé, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Nic takového žadatel netvrdil. Dle písm. b) tohoto ustanovení pak lze udělit azyl, pokud správní orgán zjistí, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud je přesvědčen, že žadatel žádný takový důvod netvrdil, je tak nasnadě, že správní orgán jeho žádosti nemohl vyhovět. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobce nesplňuje, pro hodnocení případného důvodu zvláštního zřetele hodného s humanitárním podtextem měl žalovaný, dle přesvědčení soudu, dostatečné podklady.

Pokud pak žalobce je přesvědčen, že jeho nepřátelé unesli jeho syna, zbili ho a zapálili byt manželky, jedná se zcela zřejmě o problémy se soukromými osobami, které měl žalobce v zemi původu řešit prostřednictvím právních prostředků, podrobně popsanych a uvedených v rozhodnutí žalovaného, který čerpal z aktuálních podkladů, které o zemi původu žalobce shromáždil a které také uvedl na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí poté, co s nimi žalobce seznámil dne 11. 11. 2011. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval problémem azylové relevance problémů žadatelů se soukromými osobami a jejich případným vydíráním v zemích původu a z jeho rozhodnutí je patrné, že takové problémy by mohly vést k závěru o oprávněném opuštění vlasti pouze v případě, kdy by zcela prokazatelně žadatel nemohl od státu žádat oporu, či by ji žádal zcela marně. Toto však není případ žalobce a na jeho argumentaci tak nelze přistoupit. Zde soud příkladmo uvádí např. rozhodnutí NSS ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003 či sp. zn. 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006. Konečně Městský soud v Praze rozhodoval i o podobném problému, tvrzeném žalobcem, tedy o jeho dřívější účasti na bojích v Abcházii, s tím, že taková účast sama o sobě nemůže být azylově relevantním důvodem, a to např. svým rozhodnutím ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. 1 Az 77/2006. Soud s ohledem na skutečnosti, uvedené žalobcem v druhém správním řízení dospěl k obdobnému závěru jako žalovaný správní orgán, že k žádosti o udělení mezinárodní ochrany přistoupil žalobce z důvodů legalizace zdejšího pobytu a odkaz na zákon o pobytu cizinců tak považuje ve věci žalobce za oprávněný. K námitkám případné hrozící vážné újmy žalobci soud opět pouze zdůrazňuje, že již rozhodnutí žalovaného

seriozně poukazuje na str. 6 koho rozumí zákon za možného původce vážné újmy s tím, že pokud by jím měly být soukromé osoby, muselo by být prokázáno, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou a soud je přesvědčen, že takové případné tvrzení rozhodně v dané věci prokázat nelze, naopak, žalovaný dostatečným způsobem doložil, jakými prostředky se proti případným hrozbám ze strany soukromých osob žalobce pro případ návratu do vlasti může bránit. Soud z uvedených důvodů nemohl považovat žalobu za důvodnou, proto ji, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. O odměně právního zástupce žalobce, který byl žalobci ustanoven soudem, je rozhodováno samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. listopadu 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně